

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 127. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639966570128/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

ingen Ven i Verden at søge Hielp hos, og *Wamstedts* Forhold afskrækkede mig fra at vende mig til nogen af dem, der kaldte sig mine Venner. Jeg Bed derfor i det suure Æble at Beklage mig for *Guldberg* over min
40 Uhæld med Trykken, og at denne langsomhed voldte mig Mangel paa Livets Nødtørfigheder; hvor ved jeg erindrede ham om hans Løfte at forskaffe mig et *Gratiale*, men jeg fik intet Svar. Her var altsaa jntet andet for end at Laane, men jagen vilde laane mig uden de meest ubillige Renter. Nøden tvang mig til at indgaae de grue-
45 ligste Vilkor, og det værste var endda, at Laanet var paa saa kort en Tiid, at jeg maatte laane en større for at Betale den mindre Summa med Renterne.

Da jeg havde maattet købe min heele Boe efter min Faders Død, saa havde jeg adskillige Regninger, som jeg Betalte paa Qvartal
50 viis, men da jeg i denne Forfatning ikke kunde Betale, saa maatte jeg for at undgaae Stævning og Dom Betale Renter af Regningen
44 og da disse idelig Blev lagt til Hoved Summen, saa forøgedes den saaledes at da jeg omsider Begyndte at Betale paa den igien, havde Renterne opsluget alt det jeg i de to foregaaende Aar havde afbetalt. Naar jeg sagde Dem, min Ven, hvad dette ulykkelige Aar har kostet mig,
5 saa maaskee De vilde finde det utroeligt, men Svien af det føler jeg endnu og forvinder det vel ikke i min Leve Tiid. I Fior havde jeg Haab dertil, men i Aar aldeeles Jntet. De vil maaskee, min Beste Ven, Beskyldte mig, efter denne Tilstaaelse, for at have handlet daarligt, i at paatage mig at føde meere end mig selv, og jeg tilstaaer
10 at den kolde Fornuft fordømmer mig til Trods for mit Hiertes Biefald. Det Jndtryk min Beste Fader havde Lagt i min Barm, om aldrig at afslaae den Hielp, som jeg kunde Beviise, endskiønt jeg maatte opoffre noget derfor, er uudslætteligt. Jeg havde for ofte følet selv hvor smerteligt et haardt Ney var til at kunde give *Louise* det,
15 da hun saa inderligen Bad mig, og den Tanke, at jeg ved denne Handling Lættede en Moders Kummer for et Barn, hvis Skiebne kostede hende

Daglige Taare, var saa henrivende for mig, at jeg Besluttede, at foreskrive mig selv den største Jndskrænkelse, og allene holde mig til det nødvendige for at kunde deele det med hende; og dette har jeg paa det strængeste efterkommet.

20 Da jeg nu merkede, at jeg ved en Tiimes Arbejde for *Theatret* fortiente meere end ved en Dags af det jeg nu havde under Hænderne, saa holdt jeg det for min Pligt at forsøge om jeg ikke kunde faae noget af det; Jeg skrev derpaa *Jacobi* til derom, og han svarede mig: 25 at det ved en kongelig *Resolution* var ganske og aldeles overladt til *Wærstedts* Velbehag. Saa lidet trøsteligt som dette Svar end indeholdt, saa afskrækkede det mig dog ikke ganske; jeg talte selv med *Guldberg*, og De veed hvem der havde den Godhed at vende sig til *Eichsted* paa mine Vegne, men altsammen forgieves. Da jeg altsaa ikke havde at Bebrejde 30 mig selv at have efterladt noget, saa over gav jeg mig til Forsynet og søgte at sætte mit Sind saa meget i Roelighed, som mueligt. Jmidlertid var jeg ikke synderlig vel til Mode da den første Deel af mine *Moralske* Fortællinger kom ud; Naar Omkostningerne gik fra, Blev der jntet tilbage, og dertil kom endnu, at jeg fra nogle i Provintserne jngen 35 Penge fik, og hos samme skal have dem endnu; men den anden Tome sadte Moed i mig igien, alle vilde have den falske Ven, saa at Begier- ligheden efter den solgte mig over 200 Exemplarer, og den Skade *Wærstedt* gjorde mig paa den eene Kant, blev mig dog til en slags Fordeel paa den Anden.

40 Da jeg merkede, at det holdt saa meget haardt for mig, at naae det *Gratiale*, som *Guldberg* havde gjort mig Haab om, skrev jeg ham til og Bad ham i det Sted om nogle af de *Østersøiske Actier*, som Hoffet var saa naadig at uddeele, men jeg Bekom ingen Svar, og følgelig heller ingen *Actier*. Jeg fortrød siden at jeg ikke havde vent mig 45 desangaaende til *Godske Moltke*, maaskee havde «det» Lykkedes Bedre i det mindste har jeg Aarsag til at troe «det», og var det skeedt, saa var jeg kommen ud af al min Nød paa engang. Besynderligt er det, at Baade Dron-